

พุทธเมตตา

ธนชัย ไชยศรี

R20006

นับแต่ปี ๒๕๓๑ ข้าพเจ้า พ.อ.อ.ธนชัย ไชยศรี ศึกษาธรรมด้วยการอ่านหนังสือของครูอาจารย์ต่างๆหลายสำนัก ถ้ามีเวลาและโอกาสที่ว่างเว้นจากการทำงานประจำแล้ว ข้าพเจ้าจะเข้าวัดเพื่อศึกษาแนวทางการปฏิบัติธรรม เพื่อความเข้าใจในพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

เมื่อประมาณปี ๒๕๔๐ ข้าพเจ้าได้รับหนังสือกฎแห่งกรรมจากเพื่อนมาเล่มหนึ่ง ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ชอบอ่านหนังสือธรรมมาก และมักจะอ่านติดต่อกันจนจบทุกเล่ม แต่ด้วยเหตุอันใดไม่ทราบ หนังสือกฎแห่งกรรมเล่มนี้ซึ่งเป็นของวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรีนั้น ข้าพเจ้าอ่านได้เพียงแค่ ๒ เรื่องเท่านั้น ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความคิดว่า ไม่น่าเป็นไปได้ อะไร! มีแบบนี้ด้วยหรือ จึงเก็บหนังสือเล่มนี้ไว้

กลับมาดูหนังสือกฎแห่งกรรม ทำใจเป็นกลางบอกกับตัวเองว่า ลองอ่านดูก่อน จึงค่อยตัดสินใจ เริ่มอ่านทีละเรื่อง เรื่องไหนสงสัยก็อ่านทบทวนดู ดูเจตนาของผู้เขียนใช้เวลาอ่านตลอดทั้งวัน เมื่ออ่านจบแล้วเกิดความสงสัยเรื่องกรรม จะทำอย่างไรดีนะ จำได้ว่ามีผู้เขียนคนหนึ่งเป็นผู้หญิง เขียนชื่อ ที่อยู่ พร้อมเบอร์โทรศัพท์ไว้ท้ายเรื่อง ข้าพเจ้าตัดสินใจ โทรตามเบอร์ที่ให้ไว้ สอบถามและแนะนำตัวจึงได้รู้ว่า เป็นการพูดกับผู้เขียนเรื่องนั้นจริง ข้าพเจ้าขอโทษก่อนถาม “คุณเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่ोजรรณ คุณเขียนเชียรแล้วได้ คำเรื่องเท่าไร?” ข้าพเจ้ารอคำตอบ แต่กลับได้ยินเสียงหัวเราะ

หัวเราะอย่างคนอารมณ์ดี ก่อนจะพูดอธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจบางเรื่องที่ข้าพเจ้าสงสัย และการสนทนาตอนท้ายได้แนะนำว่าควรปฏิบัติด้วยตัวเอง ข้าพเจ้าลางานแล้วโทร.ไปชวนคุณพ่อไปด้วย เพื่อจะได้อาศัยประสบการณ์ชีวิตที่คุณพ่อมี ช่วยกันสังเกตแนวทางการสอนของวัดอัมพวัน คุณพ่อตอบรับการชวน เพราะคุณพ่อก็กังไม่เคยไปวัดอัมพวันเช่นกัน แต่คุณแม่กระซิบบอกข้าพเจ้าว่า “พ่อไม่ค่อยแข็งแรงนะ เข้าห้องน้ำมีอาการเดินเซๆ ถ้าพ่อไปจริงต้องดูแลให้ดีๆ”

เมื่อมาถึงวัดทุกคนลงทะเลเบียนเวลา ๔ โมงเย็นเสร็จแล้ว เข้าที่พักอาคารปฏิบัติธรรมชั้น ๔ ข้าพเจ้าถามคุณพ่อว่า “เหนื่อยไหมครับ เดินขึ้นตั่งสี่ชั้น และเดินลงอีก” “พอไหว” คุณพ่อพยักหน้า ข้าพเจ้าคอยดูแลเดินตามคุณพ่อ เพื่อว่าถ้าคุณพ่อเหนื่อยจะได้หยุด ระวังไม่ให้ล้า ถึงที่นอนทุกคนหลับสนิท

ตลอดเวลา ๓ วันที่ผ่านมา คุณพ่อทำได้ ไม่มีอาการอะไรที่น่าเป็นห่วงว่าจะล้าหรือไม่ไหว คุณพ่อตั้งใจในการปฏิบัติดี มีสติ สามารถเข้ารับการปฏิบัติตรงเวลาทุกวัน ข้าพเจ้าเริ่มคิดว่าทำอย่างไรดี เพราะคุณแม่เน้นให้คุณดูแลคุณพ่อ แต่ตลอด ๓ วันข้าพเจ้าคอยระวังคุณดูแลคุณพ่อจนการปฏิบัติของตัวเองไม่ได้กำหนดให้ถูกต้องตามขั้นตอนที่พระท่านสอนไว้เลย

ข้าพเจ้าเข้าไปในห้อง นั่งตรงหน้าพระพุทธรูป ทางซ้ายมือของข้าพเจ้ามีเบาะรองนั่ง จัดไว้สำหรับแม่ใหญ่ ส่วนอาสนะด้านบนจัดไว้เป็นที่ตั้งรูปหลวงพ่อรัญ ขณะนี้ข้าพเจ้าไม่มีที่พึ่งอื่น ข้าพเจ้าสำรวมใจน้อมกายกราบ ๓ ครั้ง แล้วพูดกับพระพุทธรูปว่า “ลูกตั้งใจมาวัดอัมพวันเพื่อศึกษาแนวการสอนของวัดนี้ ลูกปฏิบัติวันนี้เป็นวันที่ ๔ แล้ว แต่ยังปฏิบัติไม่ได้ เพราะต้องคอยดูแลคุณพ่อของคุณ ลูกอยากจะทำ

ปฏิบัติและจะตั้งใจ ขอฝากคุณพ่อของคุณไว้กับหลวงพ่อกับ หลวงพ่อได้โปรดกรุณา ลูกด้วย”

เช้าวันนั้นข้าพเจ้าเริ่มปฏิบัติเพราะหมดความกังวลใจ และหลังจากรับประทานอาหารกลางวันเสร็จแล้วได้มีโอกาสคุยกับคุณพ่อ ข้าพเจ้าถามถึงการปฏิบัติ อาการทางกายของคุณพ่อเป็นอย่างไร คุณพ่อยิ้มบอกว่า “ดี พ่อแข็งแรงกว่าตอนอยู่ที่บ้านซะอีก” คำตอบของคุณพ่อทำให้ข้าพเจ้าเริ่มที่จะสบายใจ ข้าพเจ้าบอกคุณพ่อว่า “คุณพ่อครับ ไม่ต้องเป็นห่วง ผมฝากคุณพ่อไว้กับพระแล้ว”

ข้าพเจ้าเจอคุณพ่อตอนเช้าวันที่ ๖ ของการปฏิบัติ คุณพ่อยิ้มให้แล้วพูดกับข้าพเจ้าว่า “พระที่ลูกฝากไว้เจอกับพ่อแล้ว ขอบใจนะ ไม่ต้องเป็นห่วงพ่อ” คุณพ่อพูดจบก็เริ่มปฏิบัติรอบสาย ข้าพเจ้าเริ่มเข้าที่ปฏิบัติ ขณะเดิน ตามองทอดต่ำเบื้องหน้า

กำหนดรู้อาการของเท้า หางตาเห็นจิวรสีเหลืองมีรัศมีสว่างดั่งทอง กำลังเดินข้างซ้ายของข้าพเจ้า “อาตมาเอง ไม่ต้องสงสัย ให้ตั้งใจปฏิบัติ” พอข้าพเจ้าได้ยินคำตอบ ข้าพเจ้าหยุดเดินหันหน้าไปทางซ้าย ข้าพเจ้าก็เห็นพระภิกษุกำลังปฏิบัติธรรมอยู่ใกล้ๆกับข้าพเจ้า ท่านเดินจงกรมเหมือนทุกคน จิวรของท่านสุกสว่าง ปลิวเบาๆคล้าย ลอยอยู่ ใบหน้าของท่านเหมือนกับพระพุทธรูป ท่านหยุดมือยังไขว้หลัง แล้วท่านก็หันหน้ามายิ้มๆ ที่ดูแล้วรู้สึกได้ถึงพลังเมตตา แล้วภาพนั้นก็ค่อยๆจางหายไป ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเพียงระยะหนึ่งของความรู้สึก แต่ทำให้ข้าพเจ้ารับรู้ถึงความเป็นปัจเจกตั้งของผู้ที่ปฏิบัติธรรม

นึกถึงประโยคที่ว่า ฌโมหเว รกฺขติ ฌมฺจารี แปลว่า ธรรมย่อมรักษา ผู้ประพฤติธรรม วันนั้นข้าพเจ้าปฏิบัติ ถ้าไม่ดูเวลา ๑ ชั่วโมงที่ข้าพเจ้านั่งสมาธิอยู่ ดูแต่ความรู้สึกเหมือนไม่เกิน ๕ นาทีเท่านั้น ทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขและเกิดปีติภายในอย่างบอกไม่ถูก

เมื่อกลับถึงที่พักเจอคุณพ่อ ข้าพเจ้าถามทุกข์สุข ระหว่างอยู่วัด และถามเรื่องที่คุณพ่อบอกว่าเจอกับพระที่ฝากไว้ เรื่องมันเป็นอย่างไร คุณพ่อเล่าให้ฟังว่า คุณพ่อเกิดความสงสัยในเรื่องพระที่ข้าพเจ้าบอก เพราะคุณพ่อก็เห็นแต่แม่ชีที่เป็นผู้ดูแล แนะนำอยู่ในอาคารภavana ๑ ทุกวัน จะฝากพระที่ไหนดนะ และความสงสัยของคุณพ่อก็ฝังอยู่ในใจ แม้ระหว่างนั่งสมาธิก็อดนึกถึงเรื่องพระที่ไหนด สลับกับภavanaพองหนอยุบหนอ เรื่อยๆ เมื่อเริ่มภavanaสมาธิจนทำให้จิตสงบนิ่ง คุณพ่อบอกว่าเกิดความรู้สึกที่หน้าตักของตัวเองมีอะไรอยู่ จะหนักก็พอทนได้ เพียงรู้สึกว่ามีอะไรอยู่ตรงหน้า แต่ก็ไม่ได้ลืมหูลืมตา

ขณะกำลังคิดนั้น คุณพ่อบอกว่าได้ยินเสียงพูดว่า “ไม่ต้องห่วงอะไร ตั้งใจปฏิบัติ ลูกโยมฝากอาตมาดูแลโยมนะ” คุณพ่อหยุดเล่า หัวเราะเบาๆก่อนที่จะเล่าต่อว่า ตอนที่ได้ยินเสียงพูด คุณพ่อคิดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนมานั่งอยู่ข้างหน้าท่าน เห็นท่านหลับตาอยู่จึงมาแก้มองดูให้เกิดความสบายใจ แต่เมื่อคุณพ่อลืมหูลืมตาเพื่อจะดูให้เห็นว่าเสียงที่ได้ยินนั้นใครพูด ข้าพเจ้าก็ถามคุณพ่อขึ้นมาว่า “เห็นใครครับ” คุณพ่อหยุดนึกทบทวนความคิดแล้วพูดว่า “เห็นเป็นเงาสีเหลืองห่มจีวร นั่งสมาธิหันหน้ามาทางพ่อ และเงานั้นรวมตัวเป็นแสง ลอยห่างออกไปเร็วมาก กลับไปที่พระพุทธรูปบนโต๊ะหมู่ หน้าห้อง” คุณพ่อพูดจบแล้วถามข้าพเจ้าว่า “ลูกฝากพระที่ไหนดไว้” ข้าพเจ้ายกสองมือขึ้นพนมบอกกับคุณพ่อว่า “ผมฝากคุณพ่อไว้กับพระพุทธรูป องค์ที่อยู่หน้าห้อง องค์เดียวกันกับที่คุณพ่อเล่า” รุ่งขึ้นครบกำหนด ๗ วัน ซึ่งในวันที่ ๗ นี้ที่ทำให้ข้าพเจ้าได้ระลึกถึงกรรมที่ได้ทำไว้ และข้าพเจ้าจะขอเล่าเรื่องนี้โดยใช้ชื่อว่า “จะเจตนาหรือไม่ก็ตาม อย่าประมาท”

เรื่องเกิดขึ้นเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินจงกรม ข้าพเจ้าได้ยินเสียงจิ้งจกร้องทัก ข้าพเจ้ากำหนด เสียงหนอยๆ รู้หนอยๆ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าร่างกายโดนรัดเหมือนถูกบีบ บีบเข้า บีบแน่น บีบเข้ามาทั้งสองด้าน หัวเริ่มปวด ปวดมากขึ้น จนกลัวว่าจะแตก ขณะนั้น

ข้าพเจ้าหยุดเดิน แต่ความรู้สึกเหมือนร่างกายกำลังจะระเบิด เพราะแรงบีบภายในใจที่รู้สึกถึง ร่างกายสั่นกระตุก ทันใดนั้นเสียงนาฬิกาจับเวลาก็ดังขึ้น ข้าพเจ้ากำหนดลมหายใจขึ้น นึกทบทวนอย่างนี้หรือคือการระลึกถึงกรรมในอดีต สักวันนั้นมีความรู้สึกเจ็บปวดอย่างไร ขณะนี้ผลกรรมนั้นมาเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าได้รับผล มีความรู้สึกเช่นนั้นบ้าง แต่ทำไมต้องเป็นจึงจก

ข้าพเจ้านั่งภาวนา พองหนอ-ยุบหนอๆ จิตเริ่มสงบ ความรู้สึกปวดเริ่มเกิดขึ้น การถูกบีบแน่นเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะลำตัวข้าพเจ้ารู้สึกอาการที่เกิดขึ้นกับกาย และได้ยินเสียง “เอาให้ตาย” เป็นความรู้สึกเกิดขึ้นที่ใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายอมรับทุกอย่าง เพียงแต่ไม่เข้าใจว่าข้าพเจ้าไปทำอะไรผิดกับพวกเขาไว้ เพราะขณะนั้นรู้สึกเหมือนกับมีสิ่งมีชีวิตมากมายอยู่รอบๆตัว พร้อมกับได้เห็นภาพ เป็นภาพที่บ้านของข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้าเข้าห้องน้ำ เห็นซากจิ้งจกที่ขอบประตู ถูกประตูหนีบทับจนตาย ซึ่งมีบางตัวกำลังตั้งท้อง ลูกๆต้องมาตายด้วย ทุกชีวิตที่ตายเพราะข้าพเจ้า เป็นเสียงที่ได้ยินในใจนั้น กล่าวโทษข้าพเจ้า

ข้าพเจ้านึกถึงการที่เปิด-ปิดประตูนั้น มิได้มีเจตนาทำร้ายแต่อย่างใด แต่คำตอบที่ได้ยินทำให้ข้าพเจ้าต้องคิดถึงคำว่าเจตนา เพราะเสียงนั้นกล่าวอย่างซ้ำๆแต่หนักแน่นว่า “การปฏิบัติธรรมที่จะเจริญก้าวหน้า นั้น อย่าคิดเพียงว่าไม่เจตนาทำ แล้วจะทำให้ชีวิตอื่นต้องตายไป เพราะความประมาท และท่านควรระวังป้องกันไม่ให้ชีวิตอื่น ๆ ต้องมาตายเพราะท่านเป็นผู้ทำอีกเลย”

เมื่อหมดเวลาการปฏิบัติ แม้ชี้ท่านนำแผ่เมตตา ต่อด้วยอิทังเมฯ ในขณะนั้น ความปวดทั้งหลายของข้าพเจ้ามลายสิ้น เกิดกระแสปีติพร้อมกับผู้ปฏิบัติทุกท่าน

ข้าพเจ้าได้รับบทเรียนจากการปฏิบัติธรรมแนวสติปัฏฐาน ๔ ที่มีค่าที่สุดในชีวิต ทำให้เกิดความเข้าใจ หมดความสงสัยเรื่องกรรม เพราะทุกคนมีกรรมเป็นของตนเอง

ทำยนี้ข้าพเจ้า พ.อ.อ. ธนชัย ไชยสร ขอรบามนั้สการหลวงพ่อจรัญที่ได้นำ ธรรมที่ปฏิบัติได้ และเห็นผลได้มาสอนศิษย์ทั้งหลายให้สามารถค้นหาและเข้าใจตนเอง มีจิตใจที่เข้มแข็งด้วยการฝึนจิตให้เหนือโลก และผู้มีจิตที่เหนือโลกนี้ก็จะมองโลกด้วย จิตที่เป็นกุศล สามารถทำประโยชน์ต่อโลก มองโลกอย่างแจ่มใส เข้าใจได้ทั้งตัวเรา และผู้อื่นเสมอ เพราะหลวงพ่อจรัญสอนว่า

“ปากอย่าไว ใจอย่าเบา
เรื่องเก่าอย่าไปรื้อฟื้น เรื่องอื่นอย่าไปคิด
กิจที่ชอบในปัจจุบันให้รีบทำ”